

O STRUKTURZE KSIĄŻKI

Książka jest podzielona na rozdziały, numerowane cyframi rzymskimi (np. VI), oraz podrozdziały, numerowane cyframi arabskimi (np. VI.2). W ramach każdego podrozdziału obiekty nietekstowe, a więc ilustracje, tabele, wykresy itp., są numerowane w sposób ciągły liczbami arabskimi zapisywanymi w nawiasie kwadratowym (np. [5]). Odsyłacze do obiektów nietekstowych w ramach podrozdziału to wyłącznie numer w nawiasie kwadratowym (np. zob. [3]). Poza podrozdziałem odsyłacz podawany jest w postaci pełnej ścieżki (np. IV.2.[8]).

Przypisy w tekście prowadzą na koniec odpowiedniego rozdziału. W przypisach do przytoczonych w tekście tłumaczeń cytatów obcojęzycznych są przywołane ich oryginalne brzmienia.

Rozdziały są przeplatane wywiadami, numerowanymi kolejnymi cyframi arabskimi. Odsyłacze do ilustracji w rozmowach są w postaci: litera R, numer rozmowy i numer ilustracji (np. R2.[3]).

Odwołania do literatury są podawane w tzw. systemie harwardzkim (Harvard Referencing System), np. (Abisuga i in. 2019) oznacza, że Abisuga jest pierwszym spośród kilku autorów, a 2019 to rok publikacji. W przypadku odsyłaczy do książek po dwukropku podawane są odpowiednie numery stron, np. (Popławski 1982: 35–40). System ten, w odróżnieniu od numeracji kolejnych pozycji, pozwala czytelnikowi na bieżąco mieć informacje o danych przywoływanych źródeł, bez zaglądania do bibliografii na końcu książki.

Wiele źródeł to strony internetowe. W takim przypadku nie podawano pełnej ścieżki dostępu, ponieważ w druku jest to niepraktyczne, a jedynie tytuł strony oraz datę dostępu.

Dołączone na końcu publikacji trzy aneksy numerowane są cyframi arabskimi. Pozostałe zasady numeracji i odsyłaczy są takie same jak w podstawowym tekście książki.